

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci podatelky **B. N.**, proti správnímu orgánu **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti správního orgánu proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2005, č. j. 42 Cad 68/2004 – 7,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „stěžovatelka“) v záhlaví nadepsané usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2005, jímž bylo odmítnuto podání paní B. N. ze dne 9. 4. 2004. Soud dospěl k závěru, že v tomto podání chybí projev vůle směřující k zahájení soudního řízení, nejedná se tedy o soudní žalobu, což způsobuje neodstranitelný nedostatek základní podmínky řízení [46 odst. 1. písm. a) s. ř. s.]

V podané kasační stížnosti stěžovatelka dovozuje existenci důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tedy nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Konkrétně namítá, že pisatelka B. N. své podání nazvala odvoláním proti rozhodnutí důchodové komise a že se tedy v jejím případě jedná o projev vůle směřující k přezkoumání rozhodnutí, kterým byla zamítnuta její žádost o přiznání plného invalidního důchodu. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že proti rozhodnutí o dávce se ve správním řízení řádně

opravné prostředky nepřipouštějí, o čemž byla pisatelka v rozhodnutí poučena. Jestliže tedy její podání bylo učiněno s úmyslem dosáhnout věcného přezkoumání správnosti vydaného rozhodnutí, je nutno na ně pohlížet jako na žalobu, neboť jiným způsobem se nelze zrušení či změny rozhodnutí domoci. Dle názoru stěžovatelky odmítnutím podání připravil soud pisatelku o možnost věcného přezkoumání napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 3. 2005 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 Cad 68/2004 zjistil Nejvyšší správní soud tyto pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Podáním ze dne 9. 4. 2004 označeným jako odvolání proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 26. 2. 2004 o zamítnutí plného invalidního důchodu žádala paní B. N. o přezkoumání svého případu z důvodu zhoršujícího se zdravotního stavu. K věci uvedla, že potřebnou dokumentaci lékařských zpráv ráda doloží osobně k přezkoumání. Toto podání posoudila stěžovatelka podle obsahu jako žalobu proti svému již citovanému rozhodnutí a dne 16. 4. 2004 je postoupila Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení. Soudu bylo uvedené podání doručeno dne 20. 4. 2004. V podání ze dne 10. 6. 2005 a 21. 7. 2005 paní Bohumila Němečková uvedla, že žádá o zrušení přezkoumání rozhodnutí ČSSZ o zamítnutí plného invalidního důchodu z důvodu podání nové žádosti o přiznání této dávky.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu stížních bodů uplatněných v kasační stížnosti a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V řadě svých předchozích rozhodnutí zdůraznil Nejvyšší správní soud zásadu, že každé podání je nutno posuzovat podle jeho obsahu. Není tedy podstatné, jak pisatel své podání formálně označí, ani to, zda je adresuje soudu či správnímu orgánu. Pouze z obsahu podání lze rozpoznat, jaké účinky má v úmyslu vyvolat. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích nezpochybnil oprávnění správního orgánu k tomu, aby obsah podání jemu došlých samostatně posoudil a v případě, že dospěje k závěru o úmyslu pisatele podat žalobu proti jeho rozhodnutí, aby toto podání postoupil soudu. Zároveň však Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl a činí tak i nyní, že takovýmto posouzením správního orgánu není soud vázán a je oprávněn si o obsahu podání učinit samostatný úsudek. S ohledem na výsledek posouzení pak volí další procesní postup, nejčastěji pak úkony dle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. V daném případě Krajský soud v Ústí nad Labem dospěl k závěru, že podání paní B. N. ze dne 9. 4. 2004 není žalobou proti rozhodnutí České správy sociální zabezpečení ze dne 26. 2. 2004 a není tak splněna základní podmínka pro zahájení přezkumného řízení soudního. Tento nedostatek řízení je svojí povahou neodstranitelný a krajský soud proto podání podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Správnímu orgánu přitom nebyly uloženy žádné povinnosti.

Nejvyšší správní soud má za to, že zmiňovaný procesní postup spojený s výzvou dle § 37 odst. 5 s. ř. s. byl vhodný i v tomto případě, nicméně pokud krajský soud svým usnesením podání odmítl (a nikoli zastavil řízení a vrátil věc správnímu orgánu k dalším úkonům jako v předchozích případech), zvolil korektní procesní formu výroku svého rozhodnutí a brojit proti němu kasační stížností by mohla s nadějí na úspěch pouze podatelka B. N. Ta to však neučinila. Stěžovatelka usnesením o odmítnutí podání na žádném svém hmotném ani procesním právu z povahy věci zkrácena být nemohla a ostatně to v kasační

stížnosti ani netvrdila. Podávat kasační stížnost ve prospěch druhého účastníka pak není přípustné.

Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal naplnění stěžovatelkou tvrzeného důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, navíc nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, druhé účastnici řízení paní B. N. pak prokazatelné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. května 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

